

бѣди, то е закоравѣло, като на касапигѣ и по-поветѣ — малко сурово сравнение... иначе той не е докторъ.

— Това и да ми го некажеше азъ го знаехъ...
Послѣ, „На чужди гробъ безъ сълзи плачатъ“.

Докторътъ блѣсна масата съ ржка и каза живо:

— Пардонъ, тука именно тая пословица лъже.
Снощното ми растройство имаше за причина чужда бѣда, чужди гробъ. Азъ бѣхъ неволень зритель на смрътѣта... на смрътѣта—не на единъ мой клиентъ, а на едно чуждо щастие, на една моя илюзия!

Другарътъ му го погледна въ недоумение.

— Не разбирамъ.

Спокойното и изразително лице на доктора се замрачи и навъси, както при единъ лошъ споменъ. Той испи послѣднитѣ истинали капки изъ чашата и захвана:

— Връщахъ се вчера съ трамвая отъ Княжево. Извънъ селото, тъкмо тамъ, дѣто Горнебаненския пѣтъ се съединява съ Княжевския, трамваятъ спира. Тамъ чакатъ троица души: една възрастна жена, една млада и мжжътъ ѝ, съ дѣте на ржцѣ. Той испращаше двѣтѣ жени. Когато тѣ се качихъ при мене, той подаде дѣтето на младата, като го цалуна нѣжно нѣколко пѣти и имъ пожела три пѣти „добъръ часъ“... Когато колата тржгнахъ, очитѣ му останаха приковани къмъ тѣхъ: въ лицето му, мургаво, просто и добродушно, свѣтеше толкова радостъ, щастие, любовъ! Той бѣше присланъ съ мешинена прѣстилка, съ кожана шапка на главата, въ простички дрѣхи. Незнамъ що ми направи впечатление тозъ човѣкъ... Изведнажъ азъ познахъ това лице, което не бѣхъ виждалъ отъ трийсетъ години! Познахъ го какъ, по какво? Незнамъ. Истинктъ на сърдцето. Той